

[Boligministeren.]

I sidste nummer af bladet Boligen, som — det må man vel sige — står socialdemokratiet meget nær, skønt det udgives af Fællesorganisationen af almennyttige danske Boligselskaber, der burde være et upolitisk foretagende, læste jeg i går en artikel under en overskrift, som jeg først fangede på den måde, at jeg troede, der stod: „Byggeriets store efterår“. Jeg tænkte: nå, de kender den seneste statistik, for den seneste byggestatistik forelå netop. Men jeg må sige, jeg blev hurtigt bragt ned på jorden igen, thi i virkeligheden stod der: „Byggeriets sorte efterår“, og det var jo noget andet. Jeg må sige, jeg kunne ikke andet end føje en ny beklagelse til de mange, som jeg tidligere har måttet konstatere over dette blads ensidige og tendentiøse fremstilling af boligproblemerne. Her havde man altså faktisk i bogstaveligste forstand gjort hvidt til sort.

I tredje kvartal 1969 er der påbegyndt 15.500 boliger mod ca. 14.000 i de tilsvarende kvartaler hvert af de 3 forudgående år. Pr. 1. oktober 1969 ved indgangen til efteråret var der knap 66.000 boliger under opførelse mod 60.000 pr. 1. oktober 1968, 61.000 i 1967 og 55.500 i 1966. Det senest foreliggende tal er det hidtil største, og så tales der altså alligevel om byggeriets sorte efterår.

Det bør også nævnes, at i 1968 blev der givet knap 14.000 tilsagn til almennyttigt byggeri mod knap 12.000 i 1967 og knap 10.000 i 1966. I dette kalenderår bliver tallet formentlig noget mindre, men det er, som enhver kyndig vil vide, ikke udtryk for en nedskæring af det almennyttige byggeri, og i den udstrækning tilfredsstillende projekter foreligger, vil kvotaen — fuldstændig i overensstemmelse med de administrative regler, som hidtil har været gældende — som jo nu andrager 13.000 i gennemsnit om året, blive bevilget inden finansårets udgang. Hvad der ikke bruges i dette finansår, vil blive overført til næste finansår i henhold til lovens bestemmelser. Det bør vel også nævnes, at det almennyttige byggeri er blevet sikret fornødne byggelån gennem en midlertidig genbelåningsordning i Nationalbanken.

I den i bemærkningerne til forslaget

citerede socialdemokratiske udvalgsbetænkning hedder det videre:

„Alle prognoser tyder på, at vi fra de nuværende ca. 45.000 færdige boliger pr. år skal op på 50.000-60.000. Derfor må det langtidsplanlagte sociale byggeri have øgede rammer.“

Ja, er det nu alle prognoser? Den seneste prognose, som foreligger, og som vel i øvrigt er den af alle prognoser, der har beskæftiget sig mest indgående med problemet, er udsendt af det økonomiske råds formandskab. Denne prognose beregner de kommende års efterspørgsel efter nybyggede boliger og når frem til, at i 1972 skal der bruges i alt 35.000 nye boliger, heraf 22.000 som følge af velstandsstigningen og 13.000 som følge af befolkningstilvæksten, og det er jo et noget andet tal. Det økonomiske råds formandskab hævder, at når det i dag er muligt at bruge et større nybyggeri end det anførte, så skyldes det den ekstraordinært store efterspørgsel som følge af det beskedne byggeri i krigsårene og de første efterkrigsår.

Nu er det ikke, fordi jeg vil gøre denne sagkyndige rapport til en regeringserklæring, og det er ikke, fordi jeg i og for sig tror så forfærdelig meget på prognoser — heller ikke på denne. Vi har haft, det ved alle, mange sådanne prognoser for boligbehovet i de kommende år, og erfaringen har vist, hvor vanskeligt det har været at ramme rigtigt. Mig forekommer det, at det afgørende er, at produktionen har et sådant omfang, at udbuddet kommer til at dække efterspørgslen, og så vidt er vi endnu ikke nået. Derfor håber jeg også på en fortsat høj produktion af nye boliger.

Men lige så vel som det kan være galt, at udbuddet er for lille, så kan det navnlig på dette område, hvor der er tale om et meget langlevende forbrugsgode, der også skal anvendes og udnyttes af vore efterkommere, naturligvis være galt, såfremt man havner i den modsatte grøft. Det er vi ikke, men der er dog visse spirende tegn, som tyder på, at man i provinsen kan nå et mætningspunkt inden for en overskuelig fremtid. Af betydning i denne forbindelse er, at i de tre storkommuner, som nu er ved at blive dannet, nemlig Århus, Odense og Ålborg, synes man at